

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Het atheïstische en materialistische
communisme

Traditionis custodes

Zomeractiviteiten 2021

De Rhône ontmoet de Tiber
(deel 3/3)

St. Lambertus

Bul *Quo Primum* over de promulgatie van de Tridentijnse Liturgie

Zo is het dan aan helemaal geen enkele onder de mensen toegestaan deze oorkonde, die Onze toestemming, Onze vaststelling, Onze verordening, Onze opdracht, Ons bevel, Onze goedkeuring, Onze concessie, Onze verklaring, Onze wil, Ons besluit en Onze strafbepaling inhoudt, te ontcrachten of zich tegen haar in schandelijke vermetelheid te verzetten. Wanneer iemand zich echter zou aanmatigen tot afval daarvan te verleiden, zo wete diegene, dat hij op het punt staat het misnoegen over zich af te roepen van de almachtige God alsook van Zijn Heilige Apostelen Petrus en Paulus.

Gegeven te Rome bij Sint Petrus, de 14de juli van het jaar 1570 na de Menswording des Heren het vijfde jaar van Ons pontificaat, Paus Pius V

Traditiones custodes: droevigheid en duidelijkheid

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

Na een regenachtige maar drukke zomer, is De Monstrans terug!

In dit nummer vindt u enkele foto's van onze voorbije apostolische activiteiten en aankondigingen van komende activiteiten. Maar wij wilden niet dat *De Monstrans* een fotoalbum zou zijn, temeer daar deze zomer een gebeurtenis van groot belang voor de geschiedenis van de Kerk plaatsvond: het Motu proprio van 16 juli, *Traditionis Custodes*. Ook al heeft dit Motu proprio niet direct betrekking op de Priesterbroederschap Sint-Pius X, raakt het de hele Kerk en het bedroeft ons.

Paus Franciscus heeft met gezag, om niet te zeggen autoritair, besloten om alle concessies—die slechts concessies waren—van Paus Benedictus XVI in 2007 in zijn Motu proprio *Summorum Pontificum* over de traditionele liturgie, te schrappen.

Om de waarheid te zeggen, was er iets afwijkends, niet dat er twee ritussen waren in de Latijnse Kerk, maar om twee ritussen naast elkaar te hebben, waarvan de ene oud, traditioneel en legitiem is, en de andere niet, omdat de nieuwe Mis niet legitiem is. Niet omdat ze niet vastgesteld is door het gezag van de Heilige Stoel, maar omdat ze afwijkt van de traditionele leer over het Heilig Misoffer.

Deze nieuwe liturgie, die in samenwerking met protestantse predikanten voorbereid is, zwijgt namelijk over essentiële aspecten van het Heilig Misoffer, met name over het verzoenende aspect ervan.

Door zijn Motu proprio reduceert de Paus a minima, op een harde, strenge, uiterst rigide toon, tot een infinitesimale mogelijkheid om de H. Mis van St. Pius V bij te wonen of op te dragen. Het is als een soort excommunicatie aangezien de Paus

zelf zegt dat er nog maar één ritus over is in de Latijnse Kerk: de nieuwe Ordo Missae.

Dit druist in tegen wat paus Pius V decreeteerde in zijn bul *Quo Primum* in 1570, op 14 juli: “Krachtens Apostolische Autoriteit geven Wij verlof en staan Wij toe, in de zin van het ter tafel zijnde schrijven, en eveneens met bestendige werkzaamheid: in iedere kerk, zonder onderscheid, moet volgens hetzelfde Missaal de Mis worden gezongen en gelezen, en wel zonder een zweem van onrust voor het geweten, en zonder in welke straffen, veroordelingen, berispingen of verwijten ook te vallen, die als gevolg daarvan op een of andere manier van kracht zouden kunnen worden; veeleer kan men daarvan immer een vrij en toegestaan gebruik maken en is men daartoe gerechtigd”.

Waarom? Omdat deze Mis haar ultieme ontwikkeling had bereikt, en op volmaakte wijze het hele geloof van de Kerk tot uitdrukking bracht in het heilig sacrament van het altaar, in het heilig offer van de Mis. Ja, Pius V heeft geen ritus uitgevonden, en paus Benedictus XVI heeft terecht gezegd dat we in plaats van “de mis van Pius V” moeten zeggen “de Gregoriaanse Mis”, omdat die in al haar substantie teruggaat op paus Gregorius, in de zesde eeuw.

Meer dan ooit nodigen wij u uit om voor onze Moederkerk te bidden. Onze gehechtheid aan de Traditionele Mis is geen uiterlijke gehechtheid aan wierook, zijde en kant. Het is een gehechtheid aan het katholieke geloof uitgedrukt in de Traditionele Mis. Gehechtheid aan Christus-Koning. De Voorzienigheid heeft gewild dat Mgr. Lefebvre het belang van de Traditionele Mis voorzien heeft. Met hem, zijn wij er meer dan ooit van overtuigd dat de weg naar een ware hervorming van de H. Kerk zal beginnen met het herstel van de Traditionele H. Mis.

Het atheïstische en materialistische communisme

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de zevende brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

In zijn tweede brief aan Timotheus moedigt de H Paulus hem aan het woord van God te verkondigen. Hij schrijft: *“Verkondig het woord; treed op, welkom of niet; weerleg, berisp en vermaan in alle lankmoedigheid en met alle soort van lering. Want er komt een tijd, dat men de gezonde leer niet verdraagt, maar zich een massa leraars bijeenraapt naar eigen smaak; dat men zich de oren laat strelen, maar ze afkeert van de waarheid, om zich te houden aan fabels.”*¹

Terwijl men kan zeggen dat, sinds de H. Paulus deze woorden heeft uitgesproken, ze reeds verschillende malen in de loop van de geschiedenis bewaarheid geworden zijn, dan hebben de mensen vandaag zich misschien meer dan ooit naar deze verzinselen gewend. Heeft men ooit, zoals in onze dagen, dergelijke doctrines gepropageerd, die beweren alles wat de menselijke geest kent aan goddelijke en menselijke wezenlijkheden, alles wat aan de basis ligt van het menselijke en sociale leven, ingrijpend te willen veranderen, terwijl ze tabula rasa maken van de familie, van de staat en van de godsdienst in het bijzonder.

U heeft het al door, mijn zeer geliefde broeders, dat het hier gaat over deze monsterachtige dwaling, die reeds verschillende malen door de pausen is veroordeeld: het atheïstische en materialistische communisme. Pius IX veroordeelde reeds in 1846 plechtig deze “schadelijke leer”—zijn eigen woorden—die men het communisme noemt, volledig in tegenstrijd met het natuurrecht zelf. Dergelijke leer zal, wanneer zij eens toegelaten is, de volledige ondergang betekenen van alle rechten, instellingen en eigendommen en van de maatschappij zelf.

Leo XIII definieerde haar als: “een dodelijke pest, die het ruggenmerg van de maatschappij aanvalt en

die haar zal vernietigen.”

Pius IX noemt haar: “een systeem vol dwalingen en sofismen, een leer die de maatschappelijke orde ondermijnt, omdat zij er de fundamenteën zelf van vernietigt, een systeem dat de ware grondslag, natuur en doel van de Staat miskent, evenals de rechten van de menselijke persoon, zijn waardigheid en zijn vrijheid.”

Mijn zeer geliefde broeders, wij hebben gemeend dat het niet onzinnig, ja zelfs zeer opportuun is, om jullie aandacht en die van allen, die ons in dit Vicariaat en daarbuiten aanhoren, te trekken op deze plaag die niet alleen woekert op de plaatsen waar zij dominant is, maar in alle landen van de wereld, ook in onze Afrikaanse gebieden. Een plaag die wanorde brengt waar er vrede heerst, die profiteert van alles wat de mensen onder elkaar kan verdelen, om de haat en de strijd aan te wakkeren en op te stoken.

Wij menen dat velen, die sympathie hebben voor deze leer en die zelfs hun naam verlenen aan bepaalde organisaties, die erdoor geïnspireerd zijn, dit doen uit onwetendheid over de kwaadaardigheid die deze dwaling in zich draagt, en uit goedwillendheid tegenover alles wat nieuw is. Zij laten zich om de tuin leiden door de leugenachtige beloftes van deze slang die vast en zeker dezelfde is als deze die onze eerste ouders verleid heeft, want het communisme belooft zelf ook een sovjet-paradijs.

In een paar woorden willen wij deze dwaling karakteriseren en de tactiek van haar valse profeten ontmaskeren met de bedoeling de gelovigen aan te moedigen om zich sterk te maken, de twijfelaars en onverschilligen om de waarheid te zoeken, en zij die onbewust hun steun verlenen aan deze verschrikkelijke plaag, om zich te herpakken

en voor altijd hun geest en hart er van af te wenden.

Het communisme doet zich voor als een nieuw evangelie, lijnrecht tegenover dat van Onze Heer. Volgens de leer van zijn auteurs, moet men zich van de wereld een puur materialistische voorstelling maken. Het menselijk denken zou zelf uit de materie ontstaan zijn. “De geschiedenis”, zegt Marx, “is de ontwikkeling van de materie in de tijd. De materie is in voortdurende beweging, onder invloed van interne tegengestelde krachten, die met elkaar strijden. De ontwikkeling van de materie gebeurt door de strijd tussen de tegengestelden, die, zoals bij een chemische reactie, uiteindelijk plaats maken voor een perfecter element. Zo wordt het denken geboren. Dit laatste heeft als bijzondere eigenschap dat zij de strijd en de tegenstellingen kan verhaasten en een nieuwe etappe naar een idealere staat kan doen ontstaan.”

Deze idealere staat zou het sovjet-paradijs zijn, waar er geen eigendom meer zal zijn, geen familie meer, geen samenleving meer, maar een wereld waar iedereen uit zichzelf voor iedereen zal werken en waar iedereen deel zal hebben aan de universele goederen, waar er geen vaderland meer zal zijn, noch een maatschappij, privé of publiek.

Men moet dus de strijd aangaan tegen alles wat zich verzet tegen de volledige bevrijding van de mens van alle toevalligheden en van alle afhankelijkheden. Men moet alles vernietigen wat in de geest van de moderne mens niet conform is aan deze laatste drempel die de mensheid moet overschrijden. Men moet een nieuwe mens vormen die de voorbereiding vormt op het perfecte communisme. Godsdienst, eigendom, familie, staat ... evenveel obstakels voor het menselijk denken die men radicaal uit de weg moet ruimen.

“De socialistische maatschappij opgericht in de Sovjet-Unie is zelf ook bestemd om te verdwijnen”, zegt Politzer, één van hun ideologen. “Zij verandert zichzelf reeds zichtbaar.”

Lenin zegt: “De klassen bestaan en zullen nog gedurende jaren overal blijven bestaan na de verovering van de macht door het proletariaat. De klassen vernietigen bestaat niet alleen uit het verjagen van de grondeigenaars en de kapitalisten, wat voor ons relatief makkelijk geweest is, maar ook uit het vernietigen van de kleine producenten.”

Voor de godsdienst is het grote kwaad voor het communisme en in het bijzonder de katholieke godsdienst. Luister maar naar enkele recente verklaringen van de Communistische Partij in Joegoslavië:

Op 2 maart 1952 schrijft het officiële orgaan van de Communistische Partij van Skopje: “Onze

partij is nooit onverschillig gebleven tegenover de godsdienstige ideologie en tegenover de Kerk. Maar vandaag moeten we de ideologische strijd organiseren, systematisch en dagelijks, door middel van de pers, van grote organisaties, van culturele instellingen, om alle religieuze opvattingen, alle vooroordelen, alle religieuze tradities in de wereld te vernietigen.”

De statuten van de Unie van Communisten van Joegoslavië verklaren: “Het lidmaatschap van de Unie van Communisten van Joegoslavië is onverenigbaar met het belijden van een godsdienst en met het volbrengen van religieuze riten.”

Op 30 april 1952 verklaarde Maarschalk Tito zelf: “Ik weet dat men ons in het buitenland verwijt de jeugd van God, van de Kerk te verwijderen, maar wij kunnen ons niet veroorloven dat deze mensen zich bezighouden met bijgeloof, want dat alles is bijgeloof. Wij moeten strijden tegen het bijgeloof.”

Op 22 februari schreef de krant “Vejnik” uit Zagreb dat verschillende leerlingen uitgesloten zijn uit middelbare scholen wegens religieuze vergrijpen, het is te zeggen, omdat ze afwezig waren op Kerstmis. Tweeëndertig studenten zijn in de eerste maanden van 1952 weggestuurd uit de normaalscholen van Maribor omdat ze naar de kerk gingen.

Verschiedende gelovigen zijn aangevallen geweest in de pers, ontslagen op hun werk voor de volgende misdaden: een kerkelijk huwelijk te zijn aangegaan, hun kinderen te hebben laten dopen, afwezig te zijn op het werk op hoogdagen.

Maar deze verklaringen en feiten volstaan niet om de werkelijk satanische tactiek van de partijleiders te onthullen: aangezien de strijd tegen de tegenstanders een noodzaak is om de komst van de bevrijding van de mens te verhaasten, moet men deze overal en met alle middelen uitlokken.

Lenin zegt: “De tactiek moet gekenmerkt zijn door koelbloedigheid met een strikte objectiviteit, waarbij rekening gehouden wordt met alle krachten. Men moet offers kunnen brengen en alle krijgslisten en sluwheid gebruiken. De meest nauwgezette toewijding aan de communistische ideeën moet gepaard gaan met de kunst om praktische compromissen te sluiten, te laveren, te zigzaggen, en met manoeuvres van verzoening en strategische terugtrekking.”

Om de nieuwe mens te vormen moet men de oorspronkelijk religieuze inhoud vervangen door een marxistische inhoud. Men moet in het geweten van de mens het zaad van de strijd en de ontbinding inbrengen. De strijd invoeren in het gezin, de ouders laten beschuldigen door hun

Stichter aan het woord

kinderen en omgekeerd. De klassenstrijd van de proletariërs tegen de eigenaars introduceren, op gevaar af de nieuwe bezitters te laten verjagen door de oude om te vermijden dat de eersten te machtig worden. De strijd in de godsdienst binnen brengen, de leken tegen de priesters, de priesters tegen de bisschoppen.

Dat is wat het communisme probeert te doen overal waar het heerst. Missionarissen, die teruggekomen zijn uit China en die deze manoeuvres, processen, openbare debatten en al wat het regime de menselijke hersenen kan doen ondergaan, hebben meegemaakt, zeggen dat men zich geen idee kan vormen van de hersenspoeling, die zij veroorzaken. Alle propagandamiddelen en publiciteit voor hun leerstellingen worden met een zo grote hoeveelheid gebruikt dat de personen, die het ondergaan, uiteindelijk volledig hun persoonlijkheid verliezen, afzien van elke persoonlijke gedachte, en perfect uitgelijnde nummers worden.

Als we deze gruwel, de ergste die de mensheid ooit gekend heeft, willen vermijden, laat ons dan alles wat het communisme bij ons kan helpen of begunstigen, vermijden.

Paus Pius XI zei reeds in 1937: “De stichters van het communisme zorgen er zeker ook voor om voordeel te halen uit de rassentegenstellingen, de verdeeldheden en tegenstellingen die voortkomen uit de verschillende politieke systemen”. Vervolgens voegde hij er deze woorden aan toe die eenieder die vandaag politieke of maatschappelijke verantwoordelijkheid draagt, zou moeten doen nadenken: “Om te begrijpen hoe het communisme erin geslaagd is om zich te laten aanvaarden door de arbeiders, moet men eraan herinneren dat de arbeiders reeds ontvankelijk gemaakt waren voor deze propaganda door het religieuze en morele verval waarin zij werden gelaten door de liberale economie. Het systeem van ploegenarbeid gaf hun niet meer de tijd om hun belangrijkste godsdienstige plichten te vervullen op hoogdagen. Men heeft niet de moeite genomen om kerken op te richten in de buurt van de fabrieken, noch om de taak van de priester te vergemakkelijken. Integendeel men heeft er de vrijzinnigheid bevordert en zijn werk verdergezet... Men moet er zich dus niet over verwonderen dat in een reeds grotendeels ontkerkelijkte wereld de dwaling van het communisme zich verspreidt.”

Kan men, hetgeen Onze Heilige Vader de Paus in het bijzonder over de Europese landen zei, vandaag ook niet toepassen op onze Afrikaanse steden en in het bijzonder op Dakar? Houdt men zich bezig

met de arbeiders op religieus en sociaal gebied? Men bouwt stadswijken zonder zich te bekommeren om het bouwen van kerken en wij bevinden ons nochtans in diep godsdienstige landen. Men bevordert de vrijzinnigheid, de voorloper van het communisme. Wat een moeilijkheden om basisgodsdienstonderwijs te geven in de openbare lagere scholen! Wat een moeilijkheden om scholen te bouwen! Maar men geeft er ongetwijfeld de voorkeur aan de weg te bereiden voor het communisme: elke godsdienstige gedachte uit de geesten te verbannen, zoals Tito het vraagt. Wat een verantwoordelijkheid voor hen die beweren de ware beschaving te brengen in deze dierbare Afrikaanse landen en die hun het eerste element van beschaving ontnemen: de godsdienst.

Wij van onze kant, zeer geliefde broeders, moeten alles doen wat in onze macht ligt, om het communisme de weg te versperren en ons laten voorlichten over zijn leerstellige dwalingen door de richtlijnen van de Kerk en meer in het bijzonder de encycliek *Divini Redemptoris* van Onze Heilige Vader paus Pius XI te bestuderen.

In de groepen van de Katholieke Actie, in de studiekringen, moet men deze gesel voor de mensheid leren kennen, zodat men beter zijn perversiteit kan inschatten. Door de pers, door brochures, moet men de weerlegging van deze dwalingen verspreiden, die tegen het gezond verstand en tegen de geopenbaarde leer zijn. Men moet alle aspecten tonen waarin deze leer tegenstrijdig is met de leer van het Evangelie, ook al schijnt zij er sommige mee gemeen te hebben.

Iedereen die maatschappelijke verantwoordelijkheid draagt en die de levensomstandigheden van de arbeiders wil verbeteren, moet zich inspannen voor een grotere rechtvaardigheid en een diepere christelijke naastenliefde. Het is niet de taak van de regeringen om te zorgen voor alles wat noodzakelijk is en alle nood van de bevolking te lenigen, maar om de privé-initiatieven te begunstigen, te promoten, aan te moedigen en te controleren.

De syndicalisten en met hen zij die de sociale vrede begunstigen, niet door steriele twisten, maar door middelen die eerlijke mensen, die zich bewust zijn van hun rechten en plichten, waardig zijn, moeten vermijden hun standpunten op één lijn te zetten met die van de communisten, die als enig doel onrust en revolutie hebben. Zij moeten voor alle arbeiders niet de bevrijding van ieder gezag nastreven, want “elk gezag komt van God”, maar de bevrijding uit de ellende, van de honger en van een onzekere toekomst. Zodat de mens, te midden

van de vreugden van een gelukkig gezin, zijn ziel kan verheffen tot God, zijn verstand kan bevrijden van onwetendheid en dwaling en zijn hart van de passies en lusten. Zodat hij aan zijn familie voedsel en huisvesting kan geven en een opvoeding die hart en ziel verheft naar Hem die de Schepper is van alle goed.

Moge Onze Heer bewerkstelligen dat wij door ons geloof, onze hoop en onze liefde het ware geluk bezitten en het hier reeds op aarde met onze naaste delen. Jezus belooft het paradijs niet aan de toekomstige mens, mits jaren hel voor hen die hen voorafgaan. Nee, door zijn genade

en zijn tegenwoordigheid in de rechtvaardige en rechtschapen zielen, laat Hij hen reeds proeven van de vreugden van het paradijs te midden van de beproevingen van dit leven, zoals Sint-Jan zegt in de Apocalyps: *“Maar een tempel zag ik er niet; want de Heer, de almachtige God, is haar tempel; zo ook het Lam.”*²

Dakar, 25 januari 1953.

BRONNEN:

- 1 2 Tim 4, 2 - 4.
- 2 Openb. 21, 22.

25 jaar priesterschap van E. H. De Beer in Gerwen.

10 jaar priesterschap van E. H. De Clercq in de Hemelstraat.

Analyse van het Motu proprio *Traditionis custodes*

Bron: fsspx.news

Eerste deel: de officiële redenen

Het Motu proprio *Traditionis Custodes* van Paus Franciscus van 16 juli 2021 over de celebratie van de Traditionele Mis heeft voor opschudding gezorgd in conservatieve kerkelijke kringen. Wat zou het doel zijn dat de Paus zich gesteld heeft?

De genomen maatregelen

Traditionis custodes gaat dieper in op een reeks voorwaarden die voortaan de celebratie van de Tridentijnse liturgie zullen inkaderen: de missen volgens de oude ritus zullen niet meer worden opgedragen in parochiekerken. Het komt de diocesane bisschop toe om de kerk of kapel te bepalen alsook de dagen waarop vieringen worden toegelaten.

Schriftlezingen zullen in de volkstaal zijn, volgens de goedgekeurde vertalingen van de bisschoppenconferenties. De celebrant moet een door de bisschop gedelegeerde priester zijn.

Die laatste wordt belast met de taak te achterhalen of het al dan niet opportuun is de celebraties volgens het oude missaal te handhaven en te oordelen over hun “werkelijke nut voor spirituele groei” (sic). Bovendien zal de bisschop “zorg [...] dragen dat er geen toestemming wordt gegeven voor het vormen van nieuwe groepen” gelovigen die aan de traditionele Mis gehecht zijn.

Priesters die zullen worden gewijd na de publicatie van het Motu proprio, en het voornemen hebben volgens het missaal van de H. Pius V te celebreren, “moeten een formeel verzoek indienen bij de diocesane bisschop, die overleg zal plegen met de Apostolische Stoel, alvorens toestemming te verlenen”.

Wat hen betreft die het reeds doen, zij zullen de

diocesane bisschop toestemming moeten vragen om het voort te doen. De Instituten van Godgewijd Leven, “die zijn opgericht door de Pauselijke Commissie ‘Ecclesia Dei’”, vallen voortaan onder de bevoegdheid van de Congregatie voor de Instituten van het Gewijde Leven en de Sociëteiten van het Apostolisch Leven. De Dicasteria voor de Goddelijke Eredienst en voor het Gewijde Leven zullen erop toezien dat de nieuwe bepalingen worden nageleefd. De bisschop dient eveneens vast te stellen of de groepen waarvoor de traditionele Mis wordt gecelebreerd “de geldigheid en legitimiteit van de liturgische hervorming, van de decreten van het Tweede Vaticaans Concilie en van het Leergezag van de Pausen niet uitsluiten”.

Die maatregel komt overeen met één van de twee redenen die officieel door de paus zijn opgegeven: de niet-betwisting van het Tweede Vaticaans Concilie; de eenheid van de Kerk zijnde de andere officiële reden voor het Motu proprio.

Officiële redenen: eenheid van de Kerk en niet-betwisting van het Tweede Vaticaans Concilie

In de brief bij het Motu proprio legt paus Franciscus uit, dat de toegevingen die door zijn voorgangers waren gedaan om het oude missaal te gebruiken vooral werden “geleid door de wens tot een herstel van het schisma van de beweging geleid door Mgr. Lefebvre”.

Het verzoek, toen gericht aan de bisschoppen, om edelmoedig de “gerechtvaardigde aspiraties” te honoreren van de gelovigen die dat missaal wensten te gebruiken “had dus een kerkelijk motief om de eenheid van de Kerk te herstellen”.

Deze faculteit, merkt paus Franciscus op, “werd door velen binnen de Kerk geïnterpreteerd als de mogelijkheid om het Romeins Missaal,

uitgevaardigd door de Heilige Pius V, vrij te gebruiken, wat resulteerde in een parallel gebruik met het Romeins Missaal dat werd uitgevaardigd door de Heilige Paulus VI.

—*We merken op dat de parallellie tussen de uitvaardigers van beide missalen wordt gehandhaafd: beide krijgen het epitheton “heilig”, om zo een volledige gelijkheid tussen de Missalen naar voor te doen treden.*

Maar volgens paus Franciscus werd het verlangen naar eenheid van zijn voorgangers “[vaak] ernstig genegeerd” en gelegenheden die grootmoedig werden gegeven, gebruikt “om afstanden te vergroten, verschillen te verscherpen en tegenstellingen op te bouwen die de Kerk schaden en haar vooruitgang belemmeren, waardoor ze wordt blootgesteld aan het risico van verdeeldheid”.

De paus betreurt naar eigen zeggen ook “het instrumentele gebruik van het *Missale Romanum* van 1962, dat in toenemende mate wordt gekenmerkt door een groeiende afwijzing van niet alleen de liturgische hervorming, maar ook van het Tweede Vaticaans Concilie, met de ongegronde en onhoudbare bewering dat zij de Traditie en de ‘ware Kerk’ heeft verraden”.

“Twijfelen aan het Concilie”, zegt de paus, “is twijfelen aan de bedoelingen zelf van de concilievaders, die plechtig hun collegiale macht uitoefenden *cum Petro et sub Petro* in het Oecumenisch Concilie, en is uiteindelijk twijfelen aan de Heilige Geest die de Kerk leidt”.

Om te benadrukken: “in de bewoordingen en houdingen van velen wordt steeds duidelijker dat er een nauw verband bestaat tussen de keuze van vieringen volgens de liturgische boeken van vóór Vaticanum II en de afwijzing van de Kerk en haar instellingen in naam van wat zij beschouwen als de ‘ware Kerk’”.

“Het betreft een gedrag dat in tegenspraak is met de gemeenschap, waardoor die impuls tot verdeeldheid wordt aangewakkerd [...] waartegen de apostel Paulus resoluut ageerde (1 Kor. 1, 12-13). **Het is om de eenheid van Christus' Lichaam te verdedigen dat ik me genoopt zie de faculteit in te trekken die door mijn voorgangers is verleend.**”

Brengt paus Franciscus een radicale breuk tot stand door aldus de maatregelen te herroepen die door zijn voorgangers waren genomen, en heel in het bijzonder door paus Benedictus XVI met het Motu proprio *Summorum pontificum*? Neen, want hij en zijn onmiddellijke voorganger hebben dezelfde bezorgdheid om het Tweede Vaticaans

Concilie trouw te blijven en de eenheid van de Kerk te bewaren.

Maar paus Benedictus XVI plaatste zich in wat hij, bij zijn rede voor de Curie van 22 december 2005, “de hermeneutiek van de hervorming in continuïteit” had genoemd. Zo wenste hij met *Summorum pontificum* een antwoord te geven aan de katholieken die de “deformaties van de liturgie” met lede ogen moesten aanzien, en die verlangden “naar de vorm van de heilige liturgie die hen dierbaar was”, maar toch ook “het bindende karakter van Vaticanum II” aanvaardden.

Paus Benedictus XVI bestempelde de vrees, dat de autoriteit van het Tweede Vaticaans Concilie zou worden “aangetast” door *Summorum pontificum* als “ongegrond”. Hij oordeelde dat de trouw aan het oude missaal slechts een “uitwendig teken van identiteit” was.

Veertien jaar later hekelt paus Franciscus een “instrumenteel gebruik van het *Missale Romanum* van 1962, dat in toenemende mate wordt gekenmerkt door een groeiende afwijzing van niet alleen de liturgische hervorming, maar ook van het Tweede Vaticaans Concilie”. De ene noch de andere wil de autoriteit van het Concilie in twijfel trekken, maar ze verschillen van mening over de manier waarop die moet worden geïnterpreteerd.

Paus Franciscus erkent niet langer het bestaan van één ritus in twee vormen (een gewone en een buitengewone), hij ziet in de nieuwe Mis van Paulus VI, en daarin alleen, de “voornaamste uitdrukking” van de door het Concilie gewilde liturgische hervorming.

“In antwoord op uw verzoeken, neem ik het vaste besluit om alle normen, instructies, concessies en gebruiken voorafgaand aan het huidige Motu proprio in te trekken en de liturgische boeken die zijn uitgevaardigd door de heilige Pausen Paulus VI en Johannes Paulus II, in overeenstemming met de decreten van het Tweede Vaticaans Concilie, als enige uitdrukking te beschouwen van de *lex orandi* van de Romeinse Ritus.”

Tweede deel: het concrete doel van het Motu proprio

In het Motu proprio *Traditionis custodes* neemt paus Franciscus een reeks van maatregelen om de Tridentijnse Mis terug te dringen, in de hoop dat ze verdwijnt, ten gunste van de Mis van Paulus VI.

Een dergelijke verbetering roept de vraag op: Komen de redenen die hij in zijn begeleidende brief geeft overeen met het werkelijke doel dat hij zich

Crisis in de Kerk

heeft gesteld? In het eerste deel werden de officiële redenen beschouwd. Nu zal het gaan over het achterliggende doel.

Het concrete doel van het Motu proprio: “de invloed van de traditionalisten terugdringen”

De officiële reden van de paus, te weten de eenheid van de Kerk zou in gevaar zijn doordat het Concilie in twijfel wordt getrokken, is meer dan verbijsterend. Zo schrijft Jean-Pierre Maugendre op de webstek van *Renaissance catholique*: “Het argument zou lachwekkend zijn als het niet zo ernstig was. Welke eenheid van de Kerk? Wanneer:

- er geen twee identieke missen in twee verschillende kerken worden gecelebreerd;
- in één bisdom hertrouwd gescheidenen tot de heilige communie worden toegelaten en in het andere niet;
- 69% van de Amerikaanse katholieken niet geloven in de substantiële tegenwoordigheid van Christus in de gedaanten van brood en wijn na de consecratie (opiniepeiling van *Pew Research Center* in 2019);
- Duitse priesters in hun, met regenboogvlaggen ‘versierde’ kerken ongestraft homoseksuele verbintenissen zegenen enz.

De paus die de verklaring van Aboe Dhabi heeft getekend, waarin staat: “Het pluralisme en de verscheidenheid van godsdienst [...] zijn de wijze goddelijke wil waardoor God de mensen geschapen heeft”, schrijft de bisschoppen in zijn brief die het Motu proprio vergezelt “dat het een voorwaarde is om gered te worden om in de Kerk te blijven niet alleen ‘met het lichaam’, maar ook ‘met het hart.’” — *Anders gezegd: buiten de Kerk geen heil.*

Scherpzinnig heeft Jean-Marie Guénois in *Le Figaro* het werkelijke en concrete doel van die dwingende maatregelen opgemerkt, en dit al op 9 juli, ofwel acht dagen vóór de publicatie van het Motu proprio: het gaat er vooral om “**de invloed van de traditionalisten terug te dringen**”. Franciscus botst immers op een feit waar hij niet omheen kan gaan, en dat de ideologie van het Concilie behoorlijk tegenwerkt: de aantrekkingskracht die de Traditie uitoefent op jonge generaties.

Het Zwitserse persagentschap cath.ch, dat niet van buitensporig traditionalisme kan worden verdacht, erkent hetzelfde op 20 juli:

“De traditie blijft aantrekkelijk. Jongeren, zowel priesters als leken, kiezen sinds enkele jaren in

steeds groteren getale voor de Tridentijnse ritus. De roepingen vanuit traditionele gemeenschappen nemen voortdurend toe.

“Hoe valt het te verklaren dat ze terugkeren naar een liturgie die ze nooit hebben gekend en die soms volslagen vreemd is aan hun familiale omgeving? ‘Misschien is het vooral een politiek middel om een gevoel van destabilisering en overweldiging te bestrijden, in het licht van een zeer agressieve globalisering, waartegen ze zich willen verzetten’, oppert in *La Croix* pater Luc Forestier, docent aan het Institut catholique van Parijs.”

— *We waarderen dat “politiek-correcte” antwoord, waarin niet één ogenblik bij de intrinsieke waarde van de traditionele liturgie wordt stilgestaan, en de Tridentijnse ritus slechts wordt voorgesteld als een middel om zich gerust te stellen in het licht van de globalisering.*

Wat pater Forestier niet begrijpt, ziet en zegt een atheïstische filosoof als Michel Onfray dan weer wel in *Le Figaro* van 18 juli. Hij erkent: “Ik ben atheïst, dat is geweten, maar het leven van de katholieke Kerk belangt mij aan, omdat het de polsslagen is van onze zwaar gehavende joods-christelijke beschaving. Want ook al is God niet van mijn wereld, mijn wereld is wel mogelijk gemaakt door de God van de christenen. Ze mogen zeggen wat ze willen, diegenen die denken dat Frankrijk met de Verklaring van de Mensenrechten begint (iets wat even dom is als te denken dat Rusland in oktober 1917 is ontstaan), het christendom heeft een beschaving gevormd die de mijne is, en die ik meen te kunnen liefhebben en verdedigen zonder *mea culpa* te slaan.

Het is diezelfde atheïst die schrijft:

“De belangrijkste daad van paus Franciscus is volgens mij dat hij zich heeft laten fotograferen voor een kruisbeeld waaraan Jezus met een oranje reddingsvest van migranten hing. Ziedaar het zegevierende icoon van een **Vaticanium II dat al het heilige en al het transcendente afdankt** ten gunste van een ‘Kumbaya-moraal’ die over heel de planeet wordt tentoongespreid, en waar enkel nog kampvuur en geroosterde marshmallows bij ontbreken.

“Wat in deze zaak speelt, is het vervolg van Vaticanum II, anders gezegd van de afschaffing van het heilige en het transcendente. De verwereldlijking van de ritus, die wordt gereduceerd tot een liturgie zoals *La vie est un long fleuve tranquille* [Franse film van Etienne Chatiliez uit 1988] die in al haar kracht laat zien, met een coole priester die wat gitaar speelt, en kweelt: ‘Jezus, Je-e-e-zus, kom terug’.

“Men kan Gregoriaanse gezangen verkiezen zonder daarom een nostalgicus van Vichy te zijn. [...] Voor wie in God gelooft, verhoudt de Mis in het Latijn zich tegenover de mis van *Long fleuve tranquille*—die waarvan paus Franciscus zo lijkt te houden—zoals de Romeinse basilica uit de tijd van Sint-Augustinus tot de polyvalente zaal in een appartementencomplex van Aubervilliers: het is er vergeefs zoeken naar het heilige en het transcendente.”

Ofwel Vaticanum II, ofwel Tridentijnse Mis!

Vandaar ook rijst een vraag op, die in het Motu proprio en de begeleidende brief onuitgesproken blijft, een fundamentele vraag die de meest opmerkelijke waarnemers niet is ontgaan. Ze wordt verwoord door een lezeres van Aldo Maria Valli, die ze op 18 juli op haar blog overneemt:

“*Traditionis custodes* bevat wel één waarheid, namelijk als de paus zegt, dat er twee mogelijkheden zijn: **ofwel volgt u het Tweede Vaticaans Concilie, ofwel volgt u de oude Mis.** Beide zijn onverenigbaar, want ze behoren duidelijk tot twee verschillende belijdenissen en twee verschillende Kerken.

“Wie het Concilie erkent, erkent de Kerk die op dat ogenblik is ontstaan, en die zich onderscheidt van de Kerk die eraan voorafging, zodanig zelfs, dat ze geen ruimte meer laat voor de Kerk die eraan voorafging. Met andere woorden, het [Motu proprio] is de grafsteen van de hermeneutiek van continuïteit, een compromis dat niet kon standhouden.”

Wat Philippe Maxence als vraag formuleert in *L'Homme Nouveau* van 18 juli:

“Meent de Kerk dat het geloof dat in de buitengewone vorm is overgeleverd, niet hetzelfde is als dat in de gewone vorm?”

“Als dat het geval is, geeft ze dan niet impliciet toe dat ze breekt met de traditie van de Kerk (aangezien de gewone vorm maar dateert van 1969), en dat bijgevolg **het Concilie waaruit die vorm is voortgekomen werkelijk een breuk is**, in tegenstelling tot al wat paus Benedictus XVI in zijn discours van december 2005 over de twee soorten hermeneutiek (breuk en continuïteit) had proberen te benadrukken?”

Op 26 juli trekt Julien Langella een praktische conclusie op de webstek van *Academia christiana*—en hij neemt daarbij geen blad voor de mond:

“Het Motu proprio van paus Franciscus, dat de geleidelijke uitdoving van de traditionele liturgie beoogt, is een geweldige beproeving. Zij maakt het ons mogelijk om met een zeker werelds liberalisme te breken.

“Dit keer kunnen we er ons niet meer ervan van bevrijden door een beroep te doen op ‘de vele kamers in het huis van de Vader’ en andere afgezaagde tolerantie-argumenten: ‘mijn weg gaat door de Mis van de H. Pius V, anderen waarderen de Mis in het Frans, ieder zijn ding, ik wil alleen de vrijheid verdedigen ...’

“We kunnen ons niet meer wegsteken achter dat egalitarisme, **het gaat erom bewust te kiezen voor het oude missaal**, dat meer dan ooit leeft en waarvan de roepingen en de bekingen van volwassenen in de traditionele gemeenschappen getuige zijn.”

Stap met ons mee in **BANNEUX** www.fsspx.be **ZATERDAG 02.10 2021**

09u00 : Bijeenkomst - Rozenkransomwegang (*Verschijningskapel*)

10u30 : Gezongen H. Mis (*Sint-Franciscus kapel*)
Biechtgelegenheid

NIEUW

12u30 - 13u45 : Picknick (*Hospitaliteit - "Notre-Dame"*)
Soep + koffie : 5€
Warme maaltijd (enkel op bestelling) : 20€

14u00 : Vertrek naar Tancrémont : (*Sint-Franciscuskapel*)
Wandeling van 5 km, voor iedereen toegankelijk

16u15 : Aanbidding van het Heilig kruis te Tancrémont

"Sint Jozef Beschermers van de Heilige Kerk"

Informatie en reservaties: bruxelles.pelerinage@fsspx.be - 0472/37 13 69
Om de bedevaart te steunen : IBAN: BE43 0016 4233 6201 - VZW Pius X

Zomeractiviteiten 2021

Zomerkampen van de Eucharistische Kruistocht (E.K.)

Het geslaagde zomerkamp van zondag 1 tot donderdag 11 augustus zowel voor de jongens als voor de meisjes was dit jaar in Susteren, het smalste stukje Nederland. Het thema was de H. Ignatius van Loyola (en zijn geestelijke oefeningen). De tweedaagse tocht voor de jongens en de geheime missie en het nachtspel vormden wel de spannendste, de H. Mis en catechismus de religieuze, en het kampvuur en bepaalde spelen de gezelligste hoogtepunten!

Bedevaart Gorcum – Brielle

De bedevaart Gorcum – Brielle had dit jaar zoveel deelnemers (110) dat er verschillende personen die zich (te) laat hadden aangemeld niet meer mee konden, omdat in de bedevaartkerk in Brielle niet meer dan 110 personen toegelaten werden. De bedevaart ter ere van deze martelaren uit de Lage Landen doet ons toch telkens weer onze geloofsrijver opleven met zulke grote voorbeelden.

Fietsbedevaart Antwerpen – Dokkum (380 km)

De jaarlijkse fietstocht van 25 tot 29 juli ging dit jaar naar St. Bonifatius in Dokkum. Daar is deze grote heilige met zijn gezellen de marteldood gestorven en werden we heel goed ontvangen in de bedevaartkapel. Onderweg vonden we onderdak bij verschillende Nederlandse gelovigen en in de pastorie bij het middeleeuws wonderbeeldje van Onze Lieve Vrouw van Renkum. We waren toch verrast door de verschillende landschappen, de Betuwe met zijn fruit en uiterwaarden van de rivier, de Veluwe met bos, hei en een 'woestijn', Zwolle met zijn mooie binnenstad, de hunebedden in de heide in Drente en dan tenslotte de Friese vlakten waar we doorheen kwamen. Nadat we Bonifatius' relikwie vereerd hadden zijn we met de boot naar Ameland, één van de Waddeneilanden gevaren en werden we door een edelmoedige gelovige met een busje opgehaald.

Gezinsweekend te Helvoirt

Het gezinsweekend was dit jaar verplaatst naar de zomer en vond plaats in Helvoirt (NI) van vrijdagavond 9 tot zondagmiddag 11 juli. In een gezellige sfeer kwamen verschillende families samen om elkaar te leren kennen en zich te stichten aan de leerrijke conferenties terwijl er voor de kinderen activiteiten voorzien waren. Op zaterdagmiddag was er een voetbalwedstrijd Nederland – België (waar gelukkig België nipt won), op zondag werd de H. Mis prachtig opgeluisterd door de polyfone zang en zondagmiddag werd er hartelijk afscheid genomen.

De Rhône ontmoet de Tiber

Geschiedenis van de contacten tussen de Priesterbroederschap Sint-Pius X en de Heilige Stoel (deel 3/3)

E.H. Gabriele D'Avino, Prior van de Priorato Madonna di Loreto - Rimini (Italië)

De hervatting van de besprekingen en canonieke voorstellen (2000-2018)

Na twee jaar onderhandelen slaagde de Broederschap erin—ter gelegenheid van het jubileum—om met gelovigen, die uit alle delen van de wereld kwamen, te bidden in de Sint-Pietersbasiliek. Het was een mooie gelegenheid om aan de wereld de gehechtheid van de congregatie en de traditionalistische wereld te tonen aan de Stoel van Petrus, in de voetsporen van “la romanité – de liefde voor Rome”, wat haar stichter zo graag wilde. Mgr. Fellay, Algemeen Overste sinds 1994, leidde de bedevaart naar het hart van het christendom. Het was de gelegenheid om de diplomatieke gesprekken met Rome, vertegenwoordigd door Mgr. Castrillon Hoyos, verantwoordelijk voor de Commissie Ecclesia Dei, te hervatten. Gedurende de vier jaar dat er contacten waren veranderde er in feite niets. De juridische erkenning van de Broederschap binnen de Kerk hing nog altijd af van het aanvaarden van het Tweede Vaticaanse Concilie, de echte kern van de zaak vanaf het begin.

In 2005 werd Joseph Ratzinger, die in de eerste plaats de excommunicatie van Mgr. Lefebvre mee bewerkstelligd had, tot paus verkozen. Hij stemde in met een ontmoeting met Mgr. Fellay in augustus van dat jaar. Waarschijnlijk wenste hij, zoals hij het een paar jaar eerder in één van zijn boeken had gezegd, dat “[...] *de wond, die opengegaan is met de beweging van de Lefebvriëren, weer dicht zou gaan*”.

De Duitse paus wilde zeker iets doen, want op 7 juli kondigde hij het beroemde *Motu proprio Summorum Pontificum* af waarmee hij de Oude Mis¹ gedeeltelijk vrijgaf, die hij definieerde als “nooit afgeschafte”, hoewel ze beschouwd werd als buitengewone vorm tegenover de gewone vorm die, dat spreekt voor zich, de *Novus Ordo Missae* was.

Maar het toenaderingstraject was in zekere zin bezig en de noodzaak om voor de eerste keer in een officieel theologisch debat met de Heilige Stoel te treden vereiste twee vooronderstellingen, op uitdrukkelijk verzoek van de oversten van de Broederschap: de vrijheid voor de Mis van altijd (verkregen, op de ongepaste manier die we net hebben vermeld, met *Summorum Pontificum*) en de opheffing van de canonieke sancties die al jaren op de congregatie wogen. Ook dit werd toegestaan, maar ook niet helemaal naar wens. Op 21 januari 2009 hief een brief van de Prefect van de Congregatie van de Bisschoppen inderdaad de excommunicaties van de vier bisschoppen van de Broederschap op. Dit maakte een einde aan de juridische gevolgen, terwijl men (op een canoniek tegenstrijdige manier) “*de volledige gemeenschap van heel de Priesterbroederschap Sint-Pius X met de Kerk wilde bereiken*”. Na het beroemde “geval Williamson”, begonnen in ieder geval de langverwachte doctrinaire besprekingen tussen de twee partijen: voor de Priesterbroederschap Sint-Pius X was de groep samengesteld uit Mgr. de Galarreta, E.H. de Jorna, E.H. Gleize en E.H. de la Roque; voor de Heilige Stoel was er Mgr. Guido Pozzo, Pater Charles Morerod, Pater Ocariz en Pater Becker. De besprekingen, met tweemaandelijks bijeenkomsten, duurden ongeveer twee jaar. Nadien begon de lange reeks van uitwisselingen van doctrinaire preambules en voorstellen voor canonieke oplossingen, die voor wijzigingen door beide partijen werden teruggestuurd tot eind 2017. In wezen werd de doctrinaire kwestie eigenlijk op geen enkele wijze opgelost, in die zin dat—zodra de wederzijdse standpunten weergegeven waren—men “officieel” beseftte dat deze standpunten tegenstrijdig waren en zijn. Enerzijds bevestigt de FSSPX dat de algemene geest van het Tweede

Vaticaanse Concilie evenals verschillende bijzondere punten in strijd zijn met het katholiek geloof, dat door het eeuwige leergezag uitgedrukt wordt. Anderzijds bevestigt de Heilige Stoel dat het conciliaire overleg in zekere zin de uitdrukking van het leergezag van de Kerk is en niet kan dwalen, en dat er dus principieel en feitelijk niets in kan gevonden worden dat in strijd met het geloof is. Zoals we kunnen zien, zijn we op een punt gekomen van waaruit geen terugkeer mogelijk is.

Wat de doctrine betreft, stopte de kwestie daar. Maar de besprekingen gingen door en de focus lag vooral op pogingen om de Priesterbroederschap Sint-Pius X canoniek te erkennen. Het zou te lang duren om hier de geschiedenis van deze documenten door te nemen, maar het volstaat om te zeggen dat er het hele jaar 2012 verder gedaan werd. We waren toen dichtbij de erkenning. De twee partijen leken in te stemmen met de tekst waaraan tijdens de maand april gewerkt werd, maar dit keer was het paus Benedictus XVI die de besprekingen blokkeerde. De tekst, in verband met de godsdienstvrijheid, was op zichzelf al problematisch. Voor de paus werd heel het Tweede Vaticaans Concilie nog niet voldoende aanvaard en dit was noodzakelijk. Dit argument was onaanvaardbaar voor de Broederschap. De besprekingen waren opnieuw vastgelopen.

In 2013 werd Franciscus tot paus verkozen. Deze gebeurtenis leek definitief een einde te maken aan elk vooruitzicht op canonieke erkenning. De paus heeft daarentegen verrassend genoeg de contacten met de Broederschap niet onderbroken, misschien omdat hij haar beschouwt als een “randfenomeen - une périphérie existentielle” (zoals Mgr. Fellay veronderstelde). Hij verwaardigde zich niet om persoonlijk de oversten van de Broederschap te ontmoeten maar om de besprekingen, zij het informeel, verder te zetten met de Commissie Ecclesia Dei.

Twee belangrijke gebeurtenissen leken trouwens de zaken in de richting van een definitieve canonieke erkenning te duwen. In 2015, ter gelegenheid van de aankondiging van het Jubeljaar van de Barmhartigheid, verleende de paus aan alle priesters van de Priesterbroederschap Sint-Pius X de mogelijkheid om geldig en wettig de zonden te vergeven van de gelovigen, die zich tot haar² zouden richten. (de Broederschap heeft nooit getwijfeld dat ze het recht had om dat te doen omwille van de ernstige noodtoestand, ze heeft eigenlijk altijd overeenkomstig gehandeld door dit sacrament onbepaald toe te dienen). De tweede gebeurtenis was dat de priesters van de congregatie door de

diocesane autoriteit afgevaardigd kunnen worden voor de inzegening van huwelijken³. Omwille van de ernstige noodtoestand heeft de Broederschap ook jarenlang het sacrament van het huwelijk ingezegend.

We moeten zeggen dat, gezien het aanvaarden van deze tegemoetkoming op geen enkele manier de geloofsbelijdenis⁴ in twijfel trekt, de mogelijkheid ter bekoming van de delegatie voor het voltrekken van huwelijken, vandaag, ten voordele strekt van de gelovigen van de FSSPX.

Het is hier echter noodzakelijk om één punt te verduidelijken: wij hebben zonder al te veel onderscheid over de Priesterbroederschap Sint-

Bezoek van E.H. Emmerich Jeindl, juist priester gewijd 26 juni te Zaitzkofen.

Pius X en de Heilige Stoel gesproken, maar als enerzijds – het is logisch om dat te veronderstellen – de leden van de congregatie van Mgr. Lefebvre niet altijd hetzelfde doel nastreefden (de kwestie van de canonieke erkenning veroorzaakte veel verbijstering bij sommigen en zelfs spanningen tussen aangesloten priesters en gelovigen), moet men anderzijds ook niet geloven dat Rome een monoliet is, dat iedereen bij de Heilige Stoel exact hetzelfde standpunt had in de onderhandelingen met de FSSPX. Verschillende zielen, conservatieven en progressisten, interne verdeeldheid onder de conservatieven zelf hebben het werk van het Generaalat van de Broederschap heel moeilijk gemaakt. We wisten vaak echt niet met wie we te maken hadden. Het ultieme bewijs van dit aspect kregen we in de lente van 2017. Terwijl de

voorstellen voor een canonieke erkenning zich bleven opstapelen op de respectievelijke tafels en in detail besproken werden, nam de tussenkomst van kardinaal Müller, Prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, alle twijfels weg. In de brief, die hij in mei naar Mgr. Fellay stuurde, stond het volgende alternatief: ofwel erkende de Priesterbroederschap Sint-Pius X de volledige wettigheid van de *Novus Ordo Missae*, evenals alle inzichten van het Tweede Vaticaans Concilie, ofwel zou elke vorm van canonieke erkenning definitief en onvoorwaardelijk uitgesloten worden.

Onmiddellijk haastten sommige prelaten zich, vanuit de gangen van de heilige paleizen, om de oversten van de Broederschap mondeling te informeren dat deze brief "oud papier" was en dat deze niet de moeite van het overwegen waard was. Sommigen geloofden deze officieuze geruchten tegen de klaarblijkelijkheid in: de stem van kardinaal Müller (en niet alleen zijn stem want het was een geschreven en ondertekende brief!) is in zekere zin de stem van de paus zelf. Dus, officieel, had Rome gesproken: ofwel het Concilie ofwel niets. Zoals in 1988. Zoals in 1976. Bovendien beschouwde Mgr. Fellay deze daad als een "terug naar af", en er werd een tijdje niet meer over gesproken. In de zomer van 2018 kwam er met het Algemeen Kapittel verandering van oversten van de Priesterbroederschap Sint-Pius X: E.H. Davide Pagliarani werd tot Algemeen Overste verkozen, zijn assistenten zijn Mgr. de Galarreta en E.H. Bouchacourt. In november van dat jaar hebben de nieuwe oversten kardinaal Ladaria ontmoet, de nieuwe Prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer (opvolger van Müller). Het resultaat van deze ontmoeting was het persbericht waaruit we een uittreksel hebben gegeven aan het begin van dit artikel.

Conclusie

We hebben in het begin gezegd dat de geschiedenis van de Priesterbroederschap Sint-Pius X de geschiedenis is van haar ontmoetingen met de Heilige Stoel. We zouden er echter aan kunnen toevoegen dat het de geschiedenis is van haar doctrinaire standvastigheid, van haar vastberadenheid om de lijn te blijven volgen, die door haar stichter werd uitgestippeld. Dus: van haar absolute trouw aan het leergezag van de Kerk van altijd en van de weigering van het nieuwe leergezag van de Conciliaire Kerk, die eigenlijk niet beschouwd kan worden als een echt leergezag. Ik herhaal dat het probleem in 2020 doctrinair is, net

als in de tijd van Mgr. Lefebvre, en dat zal zo blijven.

We zeiden in het begin dat de Voorzienigheid onze congregatie 50 jaar lang geleid heeft en we hopen dat Ze dat zal blijven doen zonder het op te geven. Zoals haar stichter het gewoon was, zal de Broederschap naar Rome gaan telkens als Rome haar zal roepen; maar ze zal er vooral naartoe gaan om te getuigen van het geloof, want ze is zich ervan bewust dat dit haar opdracht is, zelfs ten koste van canonieke sancties, ten koste van een schijnbaar isolement in het kerkelijk landschap. De Priesterbroederschap Sint-Pius X is altijd bereid om eender welk offer te brengen voor een authentieke openbare katholieke geloofsbelijdenis.

VOETNOTEN:

- 1 Wij voeren hier de mythe af dat *Summorum Pontificum* intrinsiek goed was: dat het een daad van volledige trouw van de paus aan de Traditie was. De tevredenheid die er in het begin was toen de Oude Mis eindelijk vrijgegeven werd, verdwijnt zodra men de brief van de paus, ook van 7 juli, aan de bisschoppen leest. Hij bevestigt hierin dat gehecht zijn aan de Oude Misritus feitelijk hetzelfde is als gehecht zijn aan de Nieuwe, want het zijn twee uitdrukkingen van dezelfde *lex credendi*. Daarenboven is de noodzakelijke voorwaarde om haar te mogen opdragen, paradoxaal genoeg, het erkennen van de *Novus Ordo*. (In deze brief lezen we: "Om in volledige gemeenschap te zijn, mogen de priesters van de gemeenschappen, die trouw zijn aan het oude gebruik, principieel natuurlijk ook niet het opdragen (van de Mis) volgens de nieuwe boeken uitsluiten"). In de praktijk zouden de enigen die deze Mis echt niet mogen opdragen de priesters zijn, die het zouden doen omwille van puur doctrinaire redenen, met andere woorden de weigering van de *Novus Ordo*: bijvoorbeeld de priesters van de Priesterbroederschap Sint-Pius X ...
- 2 Brief van de Heilige Vader Franciscus aan de President van de Pauselijke Raad voor de Promotie van de Nieuwe Evangelisatie, ter gelegenheid van het Buitengewoon Jubeljaar van de Barmhartigheid, 1 september 2015.
- 3 Brief van de Pauselijke Commissie Ecclesia Dei aan de Ordinarii van de betrokken Bisschoppenconferenties over de toelatingen voor het inzegenen van huwelijken van de gelovigen van de Priesterbroederschap Sint-Pius X.
- 4 Het argument van diegenen, die denken dat we instemmen met de nieuwe Codex van het Canoniek Recht of zelfs met Vaticanum II als we dit document aanvaarden, is fout: de Heilige Stoel verleent aan de FSSPX geen enkele rechtsbevoegdheid (die zoals men weet de echtgenoten hebben als ze hun jawoord geven) maar enkel een afvaardiging om de huwelijken bij te wonen, wat niet hetzelfde is.

Requiescant in pace

Charlotte GEIRNAERT

Weduwe van de Heer Lucien Van Liefveringe.
Gent, 9 mei 1939 – Astene, 9 juni 2021.

Maria MOORTGAT

Weduwe van de Heer Maurice Surinx.
Antwerpen, 18 april 1933 – Antwerpen, 11 augustus 2021.

St. Lambertus

(† 705, feestdag 17 september)

Br. René Maria

Lambertus wordt uit een oud adelgeslacht geboren in Maastricht rond 640. Lambertus heeft een engelachtig voorkomen en is vriendelijk in de omgang. Hij is weldra één van de uitmuntendste jongelingen in de domschool van Bisschop Theodardus. In het bisdom zijn er echter ongeregelheden door de hebzucht van verschillende edelen. Theodardus wil naar koning Childerik gaan om hem te vragen orde te maken. Zijn vijanden vermoorden hem bij een groot woud bij Landau. Lambertus gaat erheen, maar de bewoners willen de dode niet afstaan, omdat er verschillende wonderen bij het graf gebeurd zijn. Lambertus moet terugkeren en wanneer hij in Maastricht komt wordt hij als Theodardus' opvolger verkozen.

Dan gaat Lambertus opnieuw naar Landau om het lichaam van Theodardus te halen. Deze keer kan hij het gemoed van de bewoners bewegen om het stoffelijk overschot te mogen meenemen. In Maastricht teruggekomen begraaft hij Theodardus in de kapel in de Maasvallei waar nu de stad Luik ligt. In die tijd was het echter een eenzame plek in de mooie vallei en hier komt hij dikwijls bidden. Er zijn voortdurend onlusten in het land. Eén van de edelen, Ebroïn, wordt opgesloten. Drie jaar is er rust. Maar in 673 wordt koning Childerik vermoord. Ebroïn ontsnapt, keert terug en verdrijft Lambertus van zijn zetel. Lambertus vlucht naar het klooster Stavelo, waar hij 7 jaar blijft.

In het jaar 681 wordt Ebroïn vermoord. Geheel het land herademt bij deze tijding en Pepijn van Landen volgt hem op en herstelt het gepleegde onrecht. Lambertus wordt met grote eer en vreugde bij de bevolking naar Maastricht teruggeroepen. Hij trekt tevens naar de nog heidense volken in Toxandrië (de Kempen). Deze woestelingen brullen wanneer hij zich bij hen durft wagen. Hij laat hen uitwoeden, maar hij geeft niet op. Zo begint ook hier langzaam het christendom terrein te winnen en de heidense heiligdommen verdwijnen. Het schijnt dat Lambertus tot zelfs bij Buren in het noorden en bij Mechelen in het westen missioneert. Hij kan ook al verschillende priesters voor deze streken aanstellen. In 690 komen Willibrord en zijn gezellen naar de

Nederlanden. Zij werken met de zegen van Lambertus mee in de missie.

Onder de edellieden van het land is er ook een zekere Dodo. Dikwijls bezoekt Pepijn deze woeste krijgsman, die met zijn zuster Alpaïs leeft. Alpaïs probeert Lambertus voor zich te winnen. Weldra wordt de plaats van de vrome Plectrudis, Pepijns wettige echtgenote, door Alpaïs ingenomen. Lambertus probeert Pepijn weer op het rechte pad te brengen, maar het lukt niet. Eens is Lambertus echter bij Pepijn en wanneer Alpaïs ook een zegen mee wil krijgen, uit Lambertus zijn woede over haar kuiperijen en wil geen omgang meer met hen hebben. Zo verlaat hij het paleis en gaat naar zijn kapel te Luik.

Dodo hoort van Lambertus houding tegenover zijn zuster. 's Nachts komen zij en vallen aan. Eén van hen maakt een gat in het dak en gooit zijn speer door het hart van de biddende Lambertus. Het is 17 september rond het jaar 705.

De lichamen worden naar Maastricht gebracht en in stilte wordt Lambertus begraven. Iedereen vreest de woede van Pepijn. Maar wanneer de mensen zwijgen, laat God van zich horen. Verscheidene dagen en nachten achtereen hoort iedereen die bij de kerk komt Engelengezang. Lambertus verschijnt aan twee blinden en beveelt hen naar de kapel te Luik te gaan. Daar worden beide ziende.

Ondertussen is Hubertus als bisschop van Maastricht gekozen. Aan hem verschijnt Lambertus verschillende keren en zegt hem dat Luik de plaats van zijn graf moet worden. Met grote plechtigheid verplaatst Hubertus de relikwieën naar Luik. Verscheidene mirakelen gebeuren er onderweg. Hubertus laat er tevens de bisschopszetel plaatsen en er verrijst één van de grootste kathedralen van de middeleeuwen boven zijn graf. Helaas wordt deze door de Franse revolutionairen afgebroken. Thans wordt het grootste deel van zijn relikwieën bewaard in een prachtige zilveren buste in de St. Paulus-kathedraal te Luik. Veel kerken in de Nederlanden zijn aan deze grote heilige gewijd.

BRONNEN:

- Kronenburg, *Neerlands Heiligen in vroeger eeuwen*; en andere.
- Zie het volledige artikel: <https://fsspx.be/nl/de-h-lambertus>.

Aankondigingen

MA
13/9

Catechismus voor de kinderen in de Hemelstraat

- Op **vrijdagen** voor tieners (middelbare school): 19.15 – 20.15
- Op **zaterdagen** voor kinderen (vanaf 5 jaar oud): 8.30 – 9.30

Meer info:

E.H. Louis Bochkoltz

(l.bochkoltz@fsspx.email)

Catechismus voor volwassenen (iedereen welkom) in de Hemelstraat

Op donderdagen: 19.20 – 20.20 vanaf 14/10

Catechismus voor volwassenen in Gent

Op tweede en derde zondagen van de maand (na de H. Mis) vanaf oktober

MA
13/9

Mariale Retraite gemengd

t.e.m. 18 september.

ZA
18/9

Sportdag van de Traditie

Bekijk de website: bonheidenfsspx.be
Bonheiden: Sportcentrum Berentode (Grote Doelstraat 1)

- 10.30** Voetbaltoernooi
- 14.00** Volleybal & basketbal
- 18.30** Kindervoetbal
- 18.30** Avondeten (6€ pp - 3€ kind)
- 20.00** Avondgezelligheid

ZA
2/10

Za 2/10 Bedevaart naar Banneux

Zie blz. 11.

ZA
11/10

Geestelijke Oefeningen (gemengd)

t.e.m. 17 oktober.

Militia Immaculatae (alle mannen welkom):

- **22/09** vergadering in Antwerpen –20.00 u. H. Mis, aansluitend vergadering
- **20/10** vergadering in Bierbeek –20.00 u. H. Mis, aansluitend vergadering
- **20/11** recollectie gemengd (iedereen welkom) – 7.30 – 17.00
- **15/12** vergadering in Bierbeek –20.00 H. Mis, aansluitend vergadering

ZO
7/11

Parochiale maaltijd in de Hemelstraat

ZA
20/11

Parochiale recollectie

7.30 – 17.00 u.

ZA
27/11

JKI-weekend in de Hemelstraat

t.e.m. 28 november.

ZA
29/11

Mariale Retraite (gemengd)

29/11 – 04/12

ZA
5/12

Sinterklaas in de Hemelstraat

ZA
27/12
-
29/12

E.K. Kerstkamp

Te Moergestel (NL)

Info: Pater Matthias De Clercq

m.declercq@fsspx.email

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u., 8.30 u.; 12 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 10.00 u. & 11.15 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u., 9.15 u., 18 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis (bel op voorhand)

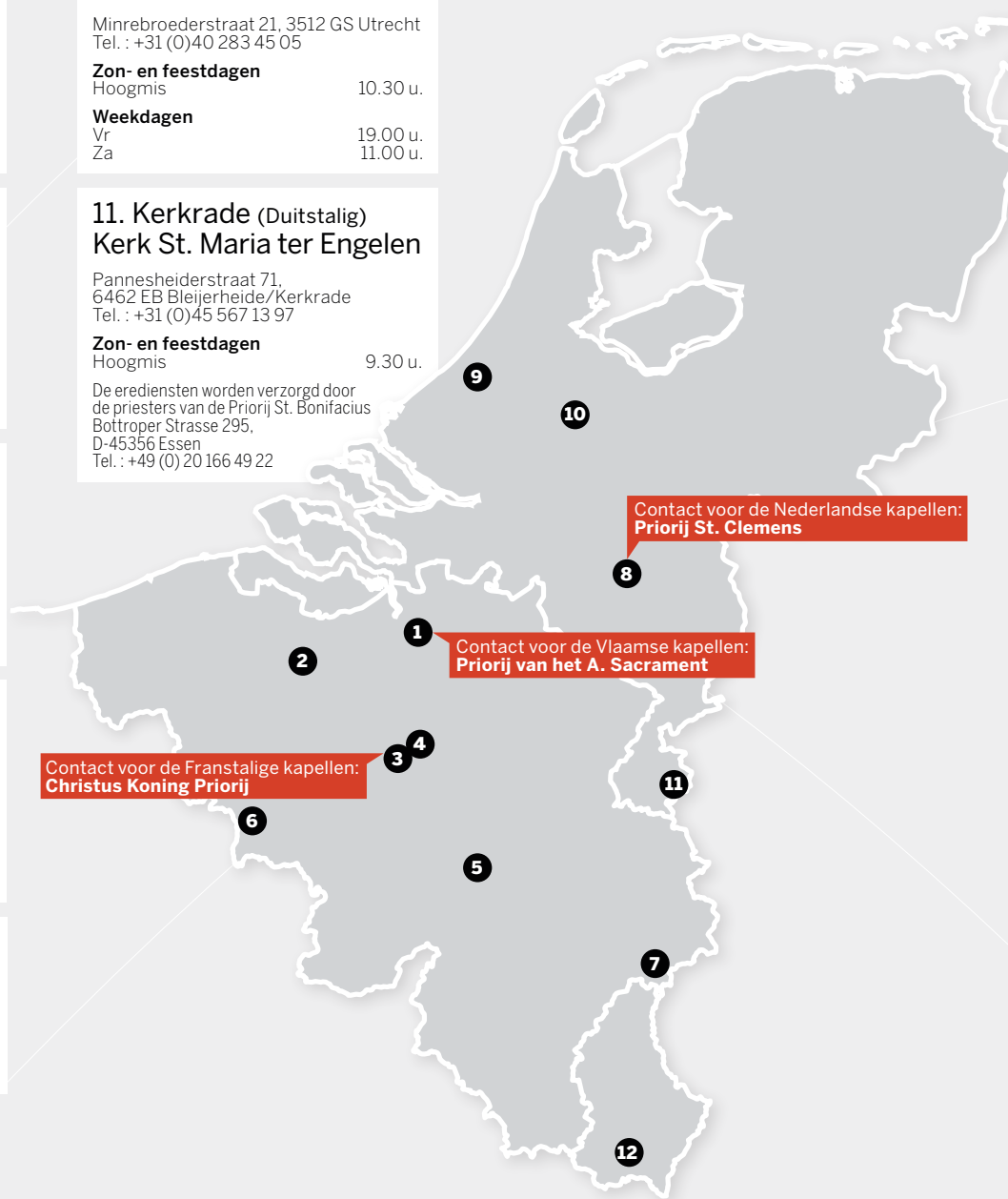
Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.